

“मीठे बच्चे- अर्डर गर (आदेश देऊ)- हे भूतहरू, तिमीहरू हाम्रो पासमा आउन सक्दैनौ, तिमीले तिनलाई तर्सायौ भने तिनीहरू भाग्छन्।”

प्रश्न:- ईश्वरीय नशामा रहनेवाला बच्चाहरूको जीवनको शोभा के हो ?

उत्तर:- सेवा नै उनीहरूको जीवनको शोभा हो । जब नशा हुन्छ- हामीलाई ईश्वरीय चिट्ठा (लटरी) परेको छ तब सेवाको सोख हुनुपर्छ । तर तीर तब लाग्छ जब भित्र कुनै भूत हुँदैन ।

प्रश्न:- शिवबाबाका बच्चा कहलाउने हकदार को हुन्छन् ?

उत्तर:- जसलाई निश्चय छ- भगवान् मेरा पिता हुनुहुन्छ, हामी यस्ता सर्वोच्च पिताका बच्चा हौं, यस्तो नशामा रहने लायक बच्चाहरू नै शिवबाबाका बच्चा कहलाउने हकदार हुन्छन् । यदि चरित्र ठीक छैन, चालचलन सभ्य छैन भने शिवबाबाका बच्चा कहलाउन सक्दैनन् ।

ओम् शान्ति । शिवबाबाको याद छ ? स्वर्गको बादशाहीको याद छ ? यहाँ बस्दा दिमागमा आउनुपर्छ- हामी बेहदका बाबाका बच्चाहरू हौं र नित्य बाबालाई याद गर्छौं । याद नगरी हामीले वर्सा प्राप्त गर्न सक्दैनौं । के को वर्सा ? पवित्रताको । त्यसैले त्यसका लागि यस्तो पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । कहिल्यै पनि कुनै विकारको कुरा हाम्रो अगाडि आउन सक्दैन । केवल विकारको मात्र कुरा होइन । एउटा भूत मात्र होइन, कुनै पनि भूत आउन सक्दैन । यस्तो शुद्ध अहंकार हुनुपर्छ । धेरै उच्चभन्दा उच्च भगवान्का हामी बच्चाहरू पनि उच्चभन्दा उच्च ठहरियौं नि । बातचित, चालचलन कस्तो सभ्य हुनुपर्छ । बाबाले चालचलनबाट बुझ्नुहुन्छ यो त बिल्कुलै कौडी बराबर पनि छैन (वर्थ नट ए पेनी) । मेरो बच्चा कहलाउने पनि हकदार छैन । लौकिक पितालाई पनि नालायक बच्चाहरूलाई देखेर भित्र मनमा यस्तै हुन्छ । जहाँ पनि पिता हुनुहुन्छ । बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबाले हामीलाई शिक्षा दिइरहनुभएको छ तर कुनै-कुनै यस्ता छन् जसले बिल्कुलै बुझ्दैनन् । बेहदका बाबाले हामीहरूलाई सम्झाइरहनुभएको छ, त्यसमा निश्चय नै छैन, नशा नै छैन । तिमी बच्चाहरूको दिमाग कति उच्च हुनुपर्छ । हामी कति उच्च बाबाका बच्चा हौं । बाबाले कति सम्झाउनुहुन्छ । भित्र मनमा सोच, हामी कति उच्चभन्दा उच्च बाबाका बच्चा हौं, हाम्रो चरित्र कति उच्च हुनुपर्छ । जुन यी देवी-देवताहरूको महिमा छ, त्यो हाम्रो हुनुपर्छ । प्रजाको कहाँ महिमा हुन्छ ! एक लक्ष्मी-नारायणलाई नै देखाइएको छ । त्यसैले बच्चाहरूले कति राम्रो सेवा गर्नुपर्छ । यी लक्ष्मी-नारायण दुवैले यो सेवा गरेका छन् नि ! दिमाग कति उच्च हुनुपर्छ । कतिपय बच्चाहरूमा त केही पनि फरक हुँदैन । मायासंग हार खान्छन् त्यसैले अरू धेरै बिग्रन्छन् । नत्रभने भित्र कति नशा रहनुपर्छ । हामी बेहदका बाबाका बच्चा हौं । बाबा भन्नुहुन्छ सबैलाई मेरो परिचय दिइराख । सेवाद्वारा नै शोभा बढ्नेछ, तब मात्र बाबाको दिलमा चढ्नेछौ । बच्चा ऊ हो जो बाबाको दिलमा चढेको हुन्छ । बाबाको बच्चाहरूप्रति कति प्यार हुन्छ । बच्चाहरूलाई शिरमा चढाउँछन् । यति मोह हुन्छ तर त्यो त हो हदको मायावी मोह । यो त हो बेहदको । यस्तो कुनै पिता हुन्छ जो बच्चाहरूलाई देखेर खुशी नहोस् । माता-पितालाई त अथाह खुशी हुन्छ । यहाँ बसेको बेलामा सम्झनुपर्छ बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । बाबा हाम्रा आज्ञाकारी शिक्षक हुनुहुन्छ । बेहदका बाबाले अवश्य पनि कुनै सेवा गर्नुभएको हुनुपर्छ त्यसैले त गायन छ नि । कति अद्भुत कुरा छ । उहाँको कति महिमा गरिन्छ । यहाँ बस्दा बुद्धिमा नशा रहनुपर्छ । संन्यासी त हुन् नै निवृत्तिमार्गवाला । उनीहरूको धर्म नै अलग छ । यो पनि अहिले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । तिमीले कहाँ जानेका थियौ संन्यास मार्गलाई ! तिमी त गृहस्थ आश्रममा रहेर भक्ति आदि गथ्यौ, तिमीलाई फेरि ज्ञान प्राप्त हुन्छ, उनीहरूलाई त ज्ञान प्राप्त हुँदैन । तिमीले कति उच्च पढाइ पढ्छौ तर कति साधारण रूपमा बसेका छौ, तल । देलवाडा मन्दिरमा पनि तिमी तल तपस्यामा बसेका छौ, माथि वैकुण्ठ रहेको छ । माथि वैकुण्ठलाई देखेर मनुष्यले सम्झन्छन् स्वर्ग माथि नै हुन्छ ।

त्यसैले तिमी बच्चाहरूको मनमा यी सबै कुराहरू आउनुपर्छ- यो स्कूल हो । हामीले पढिरहेका छौं । कहिँ चक्कर लगाउन गयौ भने पनि बुद्धिमा यो ख्याल चल्थो भने धेरै आनन्द आउँछ । बेहदका पितालाई त दुनियाँमा कसैले जान्दैनन् । बाबाका बच्चा बनेर बाबाको जीवनी नजान्ने, यस्ता उल्लु (भुट्ट) कहिल्यै देखेका छौ । नजानेका हुनाले भन्ने गर्छन् उहाँ सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । भगवान्लाई नै भनिदिन्छन् आफै पूज्य, आफै पुजारी । तिमी बच्चाहरूको मनमा कति खुशी हुनुपर्छ- हामी कति उच्च पूज्य थियौं । फेरि हामी नै पुजारी बनेका छौं । जुन शिवबाबाले तिमीलाई यति उच्च बनाउनुहुन्छ फेरि ड्रामा अनुसार तिमीले नै उहाँको पूजा शुरू गर्छौ । यी कुरालाई दुनियाँले कहाँ जान्दछ- भक्ति कहिले देखि शुरू हुन्छ । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई दिनहुँ सम्झाइरहनुहुन्छ, यहाँ बसेका छौ त्यसैले भित्र

खुशी हुनुपर्छ नि । हामीलाई कसले पढाउनुहुन्छ । भगवान् आएर पढाउनुहुन्छ— यो त कहिल्यै सुनेका पनि थिएनौ होला । उनीहरूले त सम्झन्छन् गीताका भगवान् कृष्ण हुन् त्यसैले कृष्णले नै पढाएको हुनुपर्छ । ठिकै छ, कृष्णलाई नै सम्झिए पनि कति उच्च अवस्था हुनुपर्छ । एउटा किताब पनि छ मनुष्य मत र ईश्वरीय मतको । देवताहरूलाई मत लिने आवश्यकता नै छैन । मनुष्यहरूले चाहन्छन् ईश्वरको मत । देवताहरूलाई त अधिल्लो जन्ममा मत मिलेको थियो जसबाट उच्च पद पाए । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई श्रीमत प्राप्त भइरहेको छ श्रेष्ठ बन्नका लागि । ईश्वरीय मत र मनुष्य मतमा कति फरक छ । मनुष्य मतले के भन्छ, ईश्वरीय मतले के भन्छ । त्यसैले अवश्य पनि ईश्वरीय मतमा चलनुपर्छ । कसैलाई भेट्न जाँदा केही पनि लिएर जाँदैनन् । यादै रहँदैन कसलाई के सौगात दिनुपर्छ । यो मनुष्य मत र ईश्वरीय मतको भिन्नता जान्नु धेरै आवश्यक छ । तिमी मनुष्य हुँदा आसुरी मत थियो अहिले ईश्वरीय मत प्राप्त भएको छ । त्यसमा कति फरक छ । यी शास्त्र आदि सबै मनुष्यहरूले बनाएका हुन् । बाबा कुनै शास्त्र पढेर आउनुहुन्छ र ? बाबा भन्नुहुन्छ म कुनै बाबाको बच्चा हुँ र ? म कुनै गुरुको शिष्य हुँ र, जसबाट सिकेको हुँ ? यी सबै कुराहरू सम्झाउनुपर्छ । हुन त यो जान्दछन् कि बाँदरबुद्धि छन् तर मन्दिर लायक बनाउनेवाला पनि हुनुहुन्छ नि । यस्ता धेरै मनुष्य मतमा चल्छन् अनि तिमीले सुनाउँछौ— हामी ईश्वरीय मतबाट के बन्छौ, उहाँले हामीलाई पढाउनुहुन्छ भगवानुवाच, हामीहरू उहाँसँग पढ्न जान्छौ । हामी दिनहुँ एक घण्टा, पौने घण्टा जान्छौ । क्लासमा धेरै समय पनि लगाउनु हुँदैन । यादको यात्रा त घुमफिर गर्दा पनि हुन सक्छ । ज्ञान र योग दुवै धेरै सहज छन् । बाबा (अल्फ) को छ नै एकै शब्द । भक्तिमार्गका त धेरै शास्त्रहरू छन्, थुपार्ने हो भने सारा घर शास्त्रले भरिन जान्छ । यसमा कति खर्च भयो होला । अहिले बाबाले त धेरै सहज कुरा बताउनुहुन्छ । केवल बाबालाई याद गर । त्यसैले बाबाको वर्सा हो नै स्वर्गको बादशाही । तिमी विश्वका मालिक थियौ नि । दुनियाँ स्वर्ग थियो । के तिमीले बिस्रियो ? यसलाई पनि ड्रामाको भावी भनिन्छ । अहिले बाबा आउनुभएको छ । हर पाँच हजार वर्ष पछि आउनुहुन्छ पढाउनका लागि । बेहदका बाबाको वर्सा अवश्य स्वर्ग नयाँ दुनियाँ कै हुनुपर्छ । यो त एकदम सामान्य कुरा हो । लाखौं वर्ष भनिदिनाले बुद्धिमा ताला लागे जस्तै भएको छ । ताला खुल्दै खुल्दैन । यस्तो ताला लागेको छ जो यति सहज कुरा पनि बुझ्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको एकै कुरा पर्याप्त छ । धेरै केही पनि पढ्नुपर्दैन । यहाँ तिमीले एक सेकेण्डमा कसैलाई पनि स्वर्गवासी बनाउन सक्छौ । यो विद्यालय हो, त्यसैले तिम्रो पढाइ चलिरहन्छ । ज्ञानसागर बाबाले तिमीलाई ज्ञान त यति दिनुहुन्छ जो सागरलाई मसी बनाऊ, सारा जंगललाई कलम बनाउ तैपनि अन्त्य हुन सक्दैन । ज्ञानलाई धारणा गरेको कति समय भयो । भक्तिको त आधा कल्प भएको छ । ज्ञान तिमीलाई एकै जन्ममा मिल्छ । बाबाले तिमीलाई पढाइरहनुभएको छ नयाँ दुनियाँका लागि । त्यस सांसारिक (जिश्मानी) स्कूलमा त तिमी कति समय पढ्छौ । ५ वर्षदेखि लिएर २०-२२ वर्षसम्म पढिरहन्छौ । कमाई थोरै र खर्च धेरै भयो भने त घाटा पर्छ नि ।

बाबाले कति सम्पन्न बनाउनुहुन्छ, फेरि विपन्न बन्छन् । अहिले संसारको हाल हेर के छ । तुरुन्तै बुझ्नुपर्छ । माताहरू खडा हुनुपर्छ । तिमीहरूको नै गायन हो वन्दे मातरम् । धरतीलाई मातरम् भनिदैन । वन्दे मातरम् मनुष्यलाई भनिन्छ । बच्चाहरू जो बन्धनमुक्त छन् उनीहरूले नै सेवा गर्छन् । उनीहरू पनि जसरी कल्प पहिला बन्धनमुक्त भएका थिए, त्यसैगरी भइरहन्छन् । अबलाहरू माथि कति अत्याचार हुन्छ । जान्दछन् हामीलाई बाबा मिल्नुभएको छ, त्यसैले सम्झन्छन् अब त बाबाको सेवा गर्नु छ । बन्धन छ, यस्तो भन्नेहरू भेडा-बाखाहरू हुन् । सरकारले केही भन्न सक्दैन— तिमी ईश्वरीय सेवा नगर । कुरा गर्ने हिम्मत चाहिन्छ नि । जसमा ज्ञान छ ऊ त यत्तिकैमा सजिलै बन्धनमुक्त हुन सक्छ । न्यायाधीशलाई पनि सम्झाउन सक्छौ— हामी आध्यात्मिक (रूहानी) सेवा गर्न चाहन्छौ । आत्मिक (रूहानी) पिताले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । ईशाइहरूले फेरि पनि भन्ने गर्छन्— मुक्त गरिदिनुहोस्, गाइड बन्नुहोस् । भारतवासीहरू भन्दा त उनीहरूको समझ राम्रो छ । तिमी बच्चाहरूमा जो राम्रा समझदार छन् उनीहरूमा सेवाको धेरै सोख हुन्छ । सम्झन्छन् ईश्वरीय सेवाबाट ठूलो चिढा (लटरी) पर्छ । कतिले त चिढा आदिलाई बुझ्दै बुझ्दैनन् । त्यहाँ गएर पनि दास-दासी बन्छन् । मनमा सम्झन्छन् ठिकै छ, दासी नै सही, चण्डालै सही । स्वर्गमा त भइन्छ नि ! उनीहरूको चालचलन पनि त्यस्तै देखिन आउँछ । तिमीले सम्झन्छौ बेहदका बाबाले हामीहरूलाई सम्झाइरहनुभएको छ । यी दादाले पनि सम्झाउँछन्, बाबाले यिनीद्वारा बच्चाहरूलाई पढाइरहनुभएको छ । कसैले त यत्ति पनि बुझ्दैनन् । यहाँबाट बाहिर गयो समाप्त । यहाँ बसेर पनि मानौं केही बुझ्दैनन् । बुद्धि बाहिर भट्किन्छ, ठक्कर खाइरहन्छ । एउटा पनि भूत निस्कँदैन । पढाउनेवाला को हुनुहुन्छ र उहाँले के बनाउनुहुन्छ ! साहुकारहरूका

पनि दास-दासीहरू बन्छन् नि । अहिले पनि साहुकारहरूका कति नोकर-चाकरहरू हुन्छन् । सेवामा त एकदमै लाग्नुपर्छ । तिमी बच्चाहरू शान्ति स्थापनाका लागि निमित्त बनेका छौ, विश्वमा सुख-शान्ति स्थापना गरिरहेका छौ । यथार्थमा तिमीले जान्दछौ- हामीले श्रीमत अनुसार स्थापना गरिरहेका छौ, यसमा कोही अशान्त हुनुहुँदैन । बाबाले यहाँ पनि धेरै यस्ता राम्रा-राम्रा घरहरू देख्नुभएको छ । एउटा घरमा ६-७ बुहारीहरू सँगसँगै यति प्यारसँग मिलेर रहन्छन्, बिल्कुलै शान्ति हुन्छ । भन्दथे- हामीकहाँ त स्वर्ग छ । कुनै खटपटको कुरा छैन । सबै आज्ञाकारी छन्, त्यतिबेला बाबाको पनि संन्यासी विचार थियो । दुनियाँदेखि वैराग्य हुन्थ्यो । अहिले त यो हो बेहदको वैराग्य । केही पनि याद नरहोस् । बाबाले त नाम पनि सबै बिर्सिनुहुन्छ । बच्चाहरूले भन्छन् बाबा हजूरले हामीहरूलाई याद गर्नुहुन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ मैले त सबैलाई बिर्सिनु छ । न बिर्स, न याद गर (न नविसरो, न याद रहो) । बेहदको वैराग्य हो नि ! सबैलाई बिर्सिनु छ । हामी यहाँका निवासी कहाँ हौं र ? बाबा आउनुभएको छ हामीलाई स्वर्गको वर्सा दिन । बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी विश्वको मालिक बन्नेछौ । यो ब्याज धेरै राम्रो छ सम्झाउनका लागि । कसैले माग्यो भने भन बुझेर मात्र लेऊ । यस ब्याजलाई बुझ्नेछि, तिमीलाई विश्वको बादशाही प्राप्त हुन सक्छ । शिवबाबाले यी ब्रह्माद्वारा आज्ञा गर्नुहुन्छ- मलाई याद गर्नु भन्ने तिमी यी बन्ने छौ । गीतावाला जो हुन्छन् उनीहरूले यो कुरा राम्ररी बुझ्नेछन् । जो देवता धर्मका हुन्छन् । कसै-कसैले प्रश्न सोध्छन्- देवताहरू गिर्छन् किन ? अरे, यो चक्र घुमिरहन्छ । पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै तल त उत्र्छन् नि ! चक्र त घुम्नु नै छ । हरेकको दिलमा यो अवश्य पनि आउँछ हामी सेवा गर्न किन सक्दैनौं । अवश्य पनि मभित्र कुनै कमी रहेको छ । मायाको भूतले नाकमा समातेको छ ।

अब तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ हामीहरू अब घर जानु छ अनि नयाँ दुनियाँमा आएर राज्य गर्नेछौ । तिमी त यात्री हौ नि ! दूर देशबाट यहाँ आएर पार्ट खेल्छौ । अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ- हामीलाई अमरलोक जानु छ । यो मृत्युलोक समाप्त हुनु छ । बाबाले त धेरै सम्झाउनुहुन्छ । राम्रोसँग धारण गर्नु छ । यसलाई फेरि उग्राइरहनुपर्छ । यो पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ कर्मभोगको बिमारी निस्कनेछ । मायाले सताउँछ तर अल्मलिनुहुँदैन । अलिकति केही भयो भने हैरान हुन्छन् । बिमारी परेका बेला मानिसहरूले अझै भगवान्लाई धेरै याद गर्छन् । बंगालमा कोही धेरै बिमारी भयो भने उसलाई भन्छन् राम राम भन... राम राम भन... । हेर्छन् अब मर्ने बेला भयो भने गंगाको जल लिएर हरि बोल, हरि बोल भन्छन् फेरि त्यसलाई लगेर जलाउन के आवश्यक छ । गंगामा बगाइदेऊ न ! कछुवा-माछा आदिको शिकार हुन्छ । काममा आउँछ । पारसीहरूले राखिदिन्छन् त्यसैले हाड पनि काममा आउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ तिमीले अरू सबै कुरा बिर्सेर मलाई याद गर । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बन्धनमुक्त बनेर विश्वको सच्चा सेवा गर्नु छ । नशाले सम्झाउनु छ कि हामीलाई रूहानी बाबाले पढाइरहनुभएको छ, हामी आत्मिक (रूहानी) सेवामा छौ । ईश्वरीय सेवाको उमङ्ग आइरहोस् ।
- २) कर्मभोगको बिमारी वा मायाको तुफानमा अल्मलिनु वा हैरान हुनुहुँदैन । बाबाले जो ज्ञान दिनुभएको छ त्यसलाई उग्राउँदै बाबाको यादमा हर्षित रहनु छ ।

वरदान:- निश्चयको आधारद्वारा सम्पूर्णतासम्म पुग्नेवाला निश्चयबुद्धि, निश्चिन्त भव

निश्चय यस ब्राह्मण जीवनको सम्पन्नताको आधार हो र यो आधार बलियो भयो भने सहज र तीव्रगतिबाट सम्पूर्णतासम्म जाने निश्चित छ । जो यथार्थ निश्चयबुद्धि हुन्छन् उनीहरू सदा निश्चिन्त रहन्छन् । यथार्थ निश्चय हो- आफ्नो आत्म-स्वरूपलाई जान्नु, मान्नु र त्यसै अनुसार चल्नु, अनि बाबा जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ, जुन रूपमा पार्ट खेलिरहनुभएको छ, त्यसलाई यथार्थ रूपमा जान्नु । यस्ता निश्चयबुद्धि विजयी हुन्छन् ।

स्लोगन:- आफ्नो समय, सुख, प्राप्तिको इच्छालाई सबैप्रति दान गर्नेवाला नै महादानी हो ।